

скрити войници, като изподъ земята се изсипаха прѣдъ очитѣ на очуденитѣ неприятелски диваци. Въ мигъ всичкитѣ имъ редове се развалиха, ала тѣ не искаха още да отстъпватъ.

Но тука стана нѣщо, което веднага рѣши работата въ наша полза.

Върху върха на хълма, въ чието подножие срѣгнахме неприятеля, бавно се изви къмъ небето буенъ червеникавъ огънь. Силенъ димъ, грозна темпена свѣтлина и огнени езици се извишиха нагорѣ. Въ сѣщото врѣме откъмъ огъня се чуха страшни крѣсъци, виковете и тракане на оржие. Всичко това изкусно бѣ скроилъ Питеръ.

Изплашенитѣ врагове се вкамениха и когато огньоветѣ почнаха да се разхождатъ изъ гората, неприятелитѣ се извърнаха и дюхъ да ги нѣма.

По този начинъ хитриятъ Питеръ чрѣзъ бенгалски огънь и запаленъ фосфоръ, носенъ отъ другаритѣ му изъ гората, сполучи да пропъди неприятелитѣ безъ кръвополитие.

Веднага стигнахме въ изоставения лагеръ на роботърговеца; тамъ освободихме всички плѣнници за голѣма радостъ на нашия водачъ Мака.

Като се върнахме въ селото, посрѣщнаха ни тържествено. Благодарниятъ Джамбей отъ уважение чукна си носа съ нашия — такъвъ е тамъ обичая, а неговитѣ селени съ игри, виковете и пѣсни ни изпратиха.

Подиръ четири седмици ние се намирахме въ парахода — на пътъ за Англия . . .